

Zupełne sieroty otrzymują zaopatrzenie wyższe o 100% ponad normę; jednak łączne zaopatrzenie sierot nie może być wyższe od łącznego zaopatrzenia wdowy i sierot za życia matki.

Za zupełne sieroty t. j. bez obojga rodziców uważa się także te sieroty, których matka lub macocha z jakichkolwiek przyczyn nie posiada lub traci prawo do pensji wdowiej“.

Art. 3. Po artykule 7 powołanej ustawy wstawia się: „Art. 7 — a: Rada Ministrów władna jest w razie zmiany warunków ekonomicznych zmieniać normy, wymienione w art. 2 wedle zasad przyjętych przy wymiarze uposażenia w służbie czynnej“.

Art. 4. Art. 8 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące: „Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a w b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem tej dzielnicy“.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos

511.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 6-go sierpnia 1920 roku

**w sprawie tymczasowych zmian dotyczących organizacji i zadań
Policji Państwowej.**

Art. 1. Policja państwowa jest organem wykonawczym władz państwowych i samorządowych i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa Państwa, tudzież bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego. W czasie wojny ponadto może być użyta także dla celów wojskowych.

Art. 2. O ile policja państwowa używana jest dla celów wojskowych wszystkie jej organa obowiązane są do ścisłego wykonywania rozkazów wydanych im przez właściwe władze wojskowe.

Funkcjonariusze policji państwowej winni popełnienia czynów przestępnych, podlegają wojskowym ustawom karnym i wojskowemu sądownictwu karnemu.

Art. 3. Jeżeli policja państwowa zostaje użyta dla celów wojskowych, właściwe władze wojskowe mogą jej wydawać rozkazy bezpośrednio.

Art. 4. Za samowolne opuszczenie służby, funkcjonariusze policji podlegają karom ustanowionym dla wojskowych za dezercję.

Art. 5. Obowiązki funkcjonariuszów policji oraz tryb postępowania służbowego przy użyciu policji dla celów wojskowych, określi osobna instrukcja Ministra Spraw Wojskowych, wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. W czasie trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia policja państwowa w stosunku do osób wojskowych otrzymuje uprawnienia wojskowej Żandarmerji, w służbie zaś wartowniczej otrzymuje prawa wart wojskowych.

Art. 7. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw. Odwołanie niniejszego rozporządzenia nastąpić może na podstawie uchwały Rady Ministrów.

Art. 8. Wykonanie tego rozporządzenia poleca się Ministrowi Spraw Wojskowych i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos

512.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 6 sierpnia 1920 roku

o podoficerach zawodowych.

Art. 1. W celu należytego wyszkolenia oddziałów wojskowych tudzież podniesienia bojowej i technicznej sprawności wojska ustanawia się w wojsku polskim instytucję podoficerów zawodowych.

Art. 2. Podoficerem zawodowym mianować można każdego, kto po odbyciu obowiązkowej służby w wojsku stałym zobowiąże się pisemnie do czynnej służby w wojsku stałym na stanowisku podoficera zawodowego na okres czasu przepisany w niniejszem rozporządzeniu (art. 4) i odpowiada następującym wymaganiom:

- a) jest obywatelem polskim,
- b) ukończył z pomyślnym wynikiem conajmniej 2 klasy państwowej lub przez Państwo uznanej szkoły średniej,
- c) ukończył z pomyślnym wynikiem szkołę podoficerską lub inną równorzędną specjalną szkołę wojskową,
- d) władza poprawnie językiem polskim w słowie i piśmie,
- e) ukończył przynajmniej 20 lat życia,
- f) jest nieposzlakowany,
- g) w wypadku małoletności złoży urzędowe potwierdzenie zezwolenia ojca, względnie opiekuna na pozostanie w wojsku na stanowisku podoficera zawodowego.

Art. 3. Podoficerów zawodowych mianuje Minister Spraw Wojskowych.

Minister Spraw Wojskowych może prawo mianowania podoficerów zawodowych przekazać dowódcom wojskowych okręgów generalnych.

Art. 4. Czas służby podoficera zawodowego ustanawia się na lat 12. Do okresu tego wlicza się czas poprzednio przez podoficera odbytej czynnej służby w wojsku stałym.